

Κέρκυρα

Ἡ θάλασσα ἐσπαρτάρησε ὡς τὸν πάτο
Κι' ἄφρισε σὰν ἐδέχτηκε στὸν κρῦο
Κόρφο ἀκόμα ὀλοζώντανο τὸ θεῖο
Σπόρο, ἀπ' τὸν οὐρανὸ σταγμένον κάτω.
Τότες βγήκε ἀπ' τὸ πέλαγο τ' ἀφράτο,
Τέρας τῆς ὀμορφάδας καὶ σημεῖο,
Τ' ἅγιο τῆς Ἀφροδίτης μεγαλεῖο,
Γλύκες ἐρωτικὲς ὄλο γιομάτο.
Μὰ τὸ δρεπάνι, ποῦχε αὐτοῦ σκορπίση
Τοῦ θεοῦ τ' ἀμελέτητα, καὶ κεῖνο
Μὲς τὸ γιαλὸ μελλότουν νὰ καρπίση.
Κ' ἔτσι, Ἀφροδίτη τῶν νησιῶν, μὲ κρῖνο
Καὶ ρόδο πλουμιστή, γιομάτη γλύκες,
Κέρκυρα, ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὸ αἶμα ἐβγήκες.